Lietas Nr. C37107416
Lietas arhīva Nr. C-0251-17/4

AIZMUGURISKS SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Tukumā 2017.gada 22.februārī

Tukuma rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Vancāne
ar sekretāri D.Jēkabsoni
piedaloties prasītājam /pers. B/,
2017.gada 8.februārī atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par morālā kaitējuma atlīdzinājuma piedziņu.

Aprakstošā daļa

/pers. B/ (turpmāk prasītājs) 2016.gada 19.oktobrī vērsās tiesā ar prasību pret /pers. C/ (turpmāk atbildētājs) par morālā kaitējuma atlīdzinājuma piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka atbildētājs atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 179.panta pirmās daļas ar piespiedu uz 200 stundām. Ar minēto spriedumu no /pers. C/ /pers. B/ labā piedzīti 825,27 *euro*. 2015.gada 24.martā prasītājs nosūtīja atbildētājam Tukuma rajona tiesas izpildu rakstu ar sprieduma izpildes nosacījumiem. Atbildētājs, pēc vairākkārtīgiem atgādinājumiem, zaudējumus līdz šim laikam nav atmaksājis. Ar parādsaistību savlaicīgu nenokārtošanu, atbildētājs ir apzināti, ļaunprātīgi radījis prasītājam papildus sarežģījumus prasītāja apgrozāmo naudas līdzekļu apritē un norēķiniem ar kreditoriem.

Ņemot vērā, ka prasītājam ir nodarīts kaitējums, vēlas piedzīt morālo kaitējumu. Atbildētājs apzināti un tīši savas parādsaistības nav kārtojis, parādot savu attieksmi pret izdarīto krimināInoziegumus, saasinot vēl vairāk cietušā morāles pārdzīvojumus.

Norādīts, ka prasītājs un atbildētājs dzīvo vienā ciemā, kur visi ir informēti par noziedzīgo nodarījumu, kuru ir izdarījis atbildētājs pret prasītāju. Atbildētājs nievājoši izturas pret prasītāja parādu, sakot, ka neviens viņam neko nevar izdarīt. Prasītājs ir cietis pārdzīvojumus, pazemojumus un stresu, zaudējis līdzekļus parāda atgūšanai.

Pamatojoties uz iepriekš minēto prasītājs lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja prasītāja labā nodarīto morālo kaitējumu 1110 *euro* apmērā.

2016.gada 12.decembrī tiesā saņemti prasītāja prasības pieteikuma papildinājumi, kuros norādīts, ka Civilprocesa likuma 74.panta trešās daļas 3.punkts nosaka, ka prasītājs ir tiesīgs rakstveidā palielināt prasījumu apmēru, iekams nav uzsākta lietas izskatīšana pēc būtības. Līdz ar to, izmantojot minētās tiesības prasītājs iesniedz šos prasības pieteikuma par nodarītā morālā kaitējuma piedziņu, papildinājumus (prasījuma palielinājumu). Lūdz piedzīt procentus 1118,70 *euro* par saistības kavējumu (lietas 16.lapa).

Atbildētājs paskaidrojumus par prasību tiesai nav iesniedzis.

Tiesas sēdē prasītājs prasību uzturēja pilnā apmērā, paskaidrojumos atsaukdamies uz prasības pieteikumā un prasības pieteikuma papildinājumos izteiktajiem apstākļiem. Papildus paskaidroja, ka aptuveni 2008.gada sākumā viņa piederošai automašīna /TL marka/ salūza motors un nolēma to salabot. Aizvilka automašīnu kopā ar iegādātajām rezerves daļām motoram pie atbildētāja uz mājām. Norunāja, ka atbildētājs veiks remontu. Dažādu iemeslu dēļ atbildētājs darbus nepabeidza, bet kad prasīja atgriezt automašīnu, tā vairāk pie viņa neatradās. Pēdējo reizi savu automašīnu pie atbildētāja redzēja 2011.gada jūnijā. Atbildētājs izvairās no sarunām. Dzīvo vienā pagastā, lielās, ka atbildētājam visi ir pazīstami un neviens viņam neko izdarīt nevar.

Atbildētājs uz tiesas sēdi neieradās. Par sēdes vietu un laiku paziņots likumā noteiktā kārtībā, nosūtot pavēsti ierakstītā vēstulē uz viņa deklarēto dzīvesvietu. Neierašanās iemesli tiesai nav zināmi. Tā kā atbildētājam pavēste sūtītas uz deklarēto dzīvesvietu, kur atbilstoši Civilprocesa likuma 56. panta piektajai daļai viņam jābūt sastopamam, tiesa atzīst, ka pavēstes atgriešana tiesai neietekmē dokumentu paziņošanas faktu (Civilprocesa likuma 56.[1] panta otrā daļa).

Pie šādiem apstākļiem tiesai ir pamats lietu izskatīt atbildētāja prombūtnē, jo tiesa nesaskata Civilprocesa likuma 209., 210. pantā noteiktos pamatus lietas izskatīšana atlikšanai.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 208.[1] panta pirmo daļu aizmugurisks spriedums ir spriedums, ko pirmās instances tiesa taisa lietā, kurā atbildētājs nav sniedzis paskaidrojumus un nav ieradies pēc tiesas aicinājuma, nepaziņojot neierašanās iemeslu, tiesai ir pamats taisīt aizmugurisku spriedumu.

Motīvu daļa

Tiesa, noklausījusies prasītāja paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Civiltiesiskajā strīdā pusēm ir pretējas intereses un viedokļi un katra puse cenšas pārliecināt tiesu par noteiktu tiesisko attiecību un juridiski nozīmīgu faktu esamību vai neesamību. To var panākt ar pierādījumiem un pierādīšanu *(A.Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof. K.Torgāna redakcijā, Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2003, 62.lpp).*

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Civilprocesa likuma 96.panta piektā daļa noteic, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Civilprocesa likuma 97.pantā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Lietā nodibināts, un nepastāv strīds par to, ka atbildētājs atzīts par vainīgu un sodīts pēc krimināllikuma 179.panta pirmās daļas ar piespiedu darbu uz 200 stundām. Ar minēto spriedumu atbildētājs ir vainojams atbildētājam radītajā mantiskajā kaitējumā un no atbildētāja prasītāja labā piedzīti 825,27 *euro*.

Ar procesa virzītāja lēmumu kriminālprocesā prasītājs tika atzīts par cietušo.

No krimināllietas materiāliem izriet, ka /pers. C/ prettiesiski ieguva svešu mantu, būdams persona, kurai šī manta uzticēta (piesavināšanās), sekojošos apstākļos: 2007.gada beigās vai 2008.gada sākumā, precīzi nenoskaidrotā laikā, /pers. B/ savā faktiskā valdījumā esošo automašīnu /TL marka/, valsts numura zīme /reģistrācijas numurs/ aizveda uz /pers. C/ dzīvesvietu /adrese/, un ar atbildētāju mutiski vienojās, ka tas veiks automašīnas dzinēja remontu par ko /pers. B/ viņam samaksās 71,14 *euro*. Atbildētājs no prasītāja remonta veikšanai saņēma automašīnu /TL marka/, valsts numura zīme /reģistrācijas numurs/, 682,98 *euro* vērtībā, kopā ar tajā novietotajām mantām - aptieciņu, domkratu, riepu spiediena mērītāju un dzesēšanas šķidrumu kopvērtībā par 71,14 *euro* kā arī automašīnas aizdedzes atslēgu. Laika posmā no 2007.gada beigām vai 2008.gada sākuma, līdz 2011.gada rudenim, pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laika periodā, atbildētājs, neskatoties uz to, ka prasītājs periodiski interesējās par automašīnas /TL marka/ remonta gaitu, automašīnas remontu neveica un maldināja prasītāju, apgalvojot, ka automašīnai /TL marka/ remonts tiks veikts.

Tādejādi atbildētājs, apzinoties, ka viņam uzticēta sveša, prasītājam piederoša manta, rīkojās ar to pretēji mērķim, ar kādu tā viņam tika uzticēta, neatgrieza automašīnu ar tajā esošajām mantām, aizdedzes atslēgu, kā arī automašīnas dzinēju tās likumīgajam īpašniekam atbildētājam, prettiesiski tās ieguva - piesavinājās un rīkojās kā ar savām, nodarot /pers. B/ materiālos zaudējumus 825,27 *euro* apmērā.

Civillikuma 1402.pants nosaka, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Civillikuma 1635.panta pirmā daļa nosaka, ka katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Saskaņā ar Civillikuma 1635.panta otro daļu ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas. Savukārt minētā panta trešā daļa paredz, ka, ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

Lietā nepastāv strīds, ka atbildētāja noziedzīgo darbību rezultātā atbildētājs ilgstošā laika periodā neatguva viņa piederošu automašīnu.

Minēto apstiprina Tukuma rajona tiesas 2014.gada 11.aprīļa spriedums krimināllietā Nr. 11390076812 (K37-0066/16), ar kuru /pers. C/ notiesāts pēc Krimināllikuma 1790.panta pirmās daļas.

Atbildētājs nav cēlis iebildumus pret prasību.

Morālais kaitējums nozīmē negatīvas izmaiņas cilvēka psihē, kas izpaužas cilvēka fiziskās vai garīgās ciešanās. Viena no galvenajām morālā kaitējuma īpatnībām ir tāda, ka negatīvās izmaiņas notiek cietušā apziņā un to izpausmes forma lielā mērā ir atkarīga no katra cilvēka psihes. Nosakot naudas kompensāciju par morālo kaitējumu, vērā ņemama kaitējuma esamība vai ciešanas, kas saistītas ar personas mantisko tiesību un labumu samazinājumu, prettiesiskā rīcība (darbība vai bezdarbība), kuras rezultātā radies kaitējums, šīs personas vaina, cēloniskais sakars starp prettiesisko rīcību un zaudējumiem.

Morālā kaitējuma nodarīšana dod tiesības cietušajam prasīt no aizskārēja mantisku atlīdzību par nodarīto morālo kaitējumu, kuras apmēru nosaka tiesa. Tiesas nolēmuma mērķis ir dot cietušajam taisnīgu apmierinājumu, vai nu atjaunojot cietušā agrāko stāvokli, t.i., dodot tam pilnīgu atlīdzību, vai arī kompensējot vai kā citādi nolīdzinot (izlabojot) morālo (nemantisko) kaitējumu *(sk. Sinaiskis V. Latvijas civiltiesību apskats. Rīga, Tiesiskās informācijas centrs, 1996, 147.lpp.)*.

Ņemot vērā, ka neviena tiesību norma skaidri nenosaka morālā kaitējuma atlīdzības apmēru, tiesa vadās no pastāvošās tiesu prakses, no Civillikuma Ievada 5.panta, atbilstoši kuram, kad lieta jāizšķir pēc tiesas ieskata vai atkarībā no svarīgiem iemesliem, tad tiesnesim jāspriež pēc taisnības apziņas un vispārīgiem tiesību principiem, kā arī ņem vērā tieši šai lietai būtiskus apstākļus.

Kompensācijai ir jābūt taisnīgai, tai jābūt tādai, lai cietušais samierinātos ar viņam nodarīto kaitējumu, t.i., jānodrošina gandarījums par saņemto pāridarījumu, taču nepieļaujot nepamatotas iedzīvošanās iespēju. Nosakot piedzenamās summas apmēru, tiesas pienākums ir ievērot mērķus, ko ar morālā kaitējuma kompensāciju vēlams sasniegt.

Sakarā ar to, ka kaitējums ir nodarīts noziedzīgā nodarījuma rezultātā, tiesa ņem vērā Augstākās tiesas veiktajā tiesu prakses apkopojumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" sniegtās rekomendācijas piedzenamā morālā kaitējuma apmēra noteikšanai par atsevišķiem noziedzīgiem nodarījumiem.

Minētajā tiesu prakses apkopojumā norādīts, ka „..lemjot par morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai ir jāizvērtē cietušā pieteikums un jāņem vērā: 1) noziedzīga nodarījuma smagums un izdarīšanas raksturs; 2) nodarītās fiziskās ciešanas, paliekoši sakropļojumi, un darbspēju zudums; 3) morālā aizskāruma dziļums un publiskums; 4) psihiskas traumas."

Ievērojot iepriekš norādīto kopumā, tiesa atzīst, ka morālā kaitējuma atlīdzības apmērs par morālo kaitējumu, kas nodarīts prasītājam sakarā ar automašīnas piesavināšanos un ilgstošu zaudējumu neatlīdzināšanu, ir nosakāms prasītāja pieprasītajā apmērā – 1110 *euro*, kas ir samērīgi ar konstatētā morālā kaitējuma smagumu un sekām, un ir pietiekami, lai atbilstoši konstatētajam morālajam kaitējumam sniegtu prasītājam taisnīgu morālu gandarījumu.

Ievērojot iepriekš norādīto, tiesa konstatē likumā noteiktu atbildētāja pienākumu atlīdzināt prasītājam tam radušos nemantisko zaudējumu - morālo kaitējumu.

Atbilstoši Civillikuma 1635.panta otrajai daļai ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atlīdzības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata ņemot vērā kaitējuma smagumu un sekas.

Latvijas normatīvajos aktos nav paredzēti vienoti kritēriji, pēc kuriem nosakāms atlīdzinājums par morālo kaitējumu. Tomēr, izskatot šāda rakstura prasījumu, tiesai ir ne tikai jānosaka taisnīgs atlīdzinājums, bet arī jāpamato, kādēļ tā piespriesto atlīdzinājumu uzskatījusi par taisnīgu. Pamatojumam jāatklāj, ka tiesa izvērtējusi visus apstākļus, kuriem ir nozīme atlīdzinājuma noteikšanā, un ka tiesa nav balstījusies uz subjektīviem ieskatiem, bet gan uz racionāliem juridiskiem apsvērumiem *(Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 11.novembra sprieduma lietā Nr.SKC-422 11.punktu.)*

Latvijas Republikas Satversmes 89.pantā noteikts, ka valsts aizsargā cilvēka pamattiesības. Ikvienam ir tiesības uz brīvību, savukārt nepamatota brīvības ierobežojuma gadījumā, personai tiesības uz atlīdzinājumu.

Neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu.

Kā ir redzams no lietas materiāliem, tieši atbildētāja darbības rezultātā prasītājam tika nodarīts arī mantisko tiesību un mantisko labumu aizskārums, jo prasītājam sakarā ar to, ka atbildētājs nelikumīgi piesavinājās prasītājam piederošu automašīna, bija jāpiedalās ilgstošā tiesvedībā, viņam

bija pārdzīvojumi, ka visiem ciemā pazīstams cilvēks, kurš nodarbojās ar automašīnu remontu, kam viņš uzticēja saremontēt automašīnu, no viņa piesavinājās automašīnu, un tagad viņam ilgstoši jānodarbojas ar parāda piedziņu. Attiecībā par atbildētāja nodarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu tiesa uzskata, ka ir būtiska atšķirība starp to, vai par notikušo zina pazīstami vai prasītājam nepazīstami cilvēki, jo nepazīstamu cilvēku priekšā vēlāk nevajadzētu taisnoties par notikušo vai nebūtu kā citādi jāpārrunā notikušais, liekot prasītājam justies neērti. Tā kā puses dzīvo vienā apdzīvotā vietā, tad secināms, ka prasītājai tas ir radījis ievērojamas garīgas ciešanas.

Tiesa ņem vērā arī prasītāja vecumu, atbildētāja attieksmi pret savām darbībām, kas prasītājam noteikti izraisīja garīgās ciešanas, tāpēc pēc tiesas ieskata samērīgā morālā kaitējuma atlīdzības summa varētu būt 1110 *euro* apmērā, kā to lūdz prasītājs, kas atbilst trīs minimālo mēnešalgu apmēram prasības iesniegšanas brīdī.

Nosakot atlīdzības apmēru, tiesa ņem vērā prasībā norādītos motīvus, lietā nodibinātos apstākļus un neatstāj bez ievērības pašu noziedzīgā nodarījuma veidu, kas radījis cietušajam gan psiholoģiskus pārdzīvojumus un to, ka notikušais ikdienā sagādā viņam pārdzīvojumus, gan materiālus izdevumus.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 22.pantu personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, tiek garantētas procesuālās iespējas materiālās kompensācijas pieprasīšanai un saņemšanai. Kriminālprocesa likuma 350.panta piektā daļā noteic, ka nolēmums krimināprocesā par personas vainu ir saistošs civillietu izspriešanā.

Minētās tiesību normas izpratnē cietušais pieteicis mantisku zaudējumu. Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Tiesa uzskata, ka noraidāma ir prasība daļā par kavējuma procentu piedziņu.

Civillikuma 1765.pants nosaka, ka procentu apmērs cieši jānosaka aktā vai darījumā. Ja tas nav darīts, kā arī tajā gadījumā, ja likums nosaka aprēķināt likumiskos procentus, tas ir seši procenti no simta gadā.

Civillikuma 1759.pants nosaka, ka procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata, šādos gadījumos: 1) par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem; 2) par svešu naudu, nevien tad, kad tās turētājs to lietojis savā labā, bet arī tad, kad viņam pienācies šo naudu noguldīt uz procentiem un viņš to nav darījis; 3) par visu to, ko pilnvarnieks vai vispār katrs svešu lietu pārzinātājs izlicis naudā sava atvietojamā labā; 4) par preci, ko tirgotāji vai citu arodu piekopēji izdevuši uz parādu pie sava aroda nepiederīgām personām, no tā laika, kurā pēc vietējās paražas jāsamaksā pircējam iesniegtie tirdzniecības rēķini, ja vien par samaksas laiku nav bijis norunāts citādi; 5) par prasījumiem, kas nodrošināti ar kreditora valdījumā nodotu augļu nesēju lietu (1362.p.).

Tiesas ieskatā, ievērojot, ka morālā kaitējuma atlīdzību saskaņā ar Civillikuma 1635.pantu nosaka tiesa, nepastāv neviens no Civillikuma 1759.pantā minētajiem gadījumiem, kad prasītājam būtu nosakāmas tiesības saņemt procentus.

Civilprocesa likuma 33.pants nosaka, ka tiesāšanās izdevumi ir tiesas izdevumi un ar lietas vešanu saistītie izdevumi. Tiesas izdevumi ir valsts nodeva, kancelejas nodeva, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi. Civilprocesa likuma 39.panta pirmā daļa nosaka, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir, tai skaitā, ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu, izsniegšanu un tulkošanu saistītie izdevumi (5.punkts).

Civilprocesa likuma 41.panta pirmā daļa nosaka, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Civilprocesa likuma 42.panta pirmā daļa paredz, ka, ja prasītājs bijis atbrīvots no tiesas izdevumu samaksas, tie piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 4.punkta noteikumiem prasītāji atbrīvoti no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos.

Valsts nodeva par apmierināto prasījumu summu saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta a) apakšpunktu ir 166,50 *euro*, kas piedzenami no atbildētāja valsts ienākumos.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kas saistīti ar tiesas dokumentu piegādāšanu šajā lietā sastādīja 8,95 *euro*, kas arī piedzenami no atbildētāja valsts labā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.1 panta otro daļu, ņemot vērā prasības raksturu un piedzenamās summas apmēru, tiesa atzīst par pamatotu noteikt, ka spriedums atbildētājam izpildāms labprātīgi – 10 dienu laikā no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Ievērojot Civilprocesa likuma 190., 193., 195.pantu, Tiesa

n o s p r i e d a :

prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, /pers. B/, personas kods /personas kods/, labā kompensāciju par morālo kaitējumu 1110 EUR (viens tūkstotis viens simts desmit *euro*) apmērā.

Noraidīt prasību daļā par 1118,70 EUR (viens tūkstotis viens simts astoņpadsmit *euro* 70 centi) piedziņu no /pers. C/.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, valsts labā valsts nodevu 166,50 EUR (viens simts sešdesmit seši *euro* 55 centi) apmērā, kas iemaksājama: Valsts kase; reģistrācijas Nr.90000050138; konta Nr.LV55TREL1060190911200; BIC kods: TRELLV22.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 8,95 EUR (astoņi *euro* 95 centi), kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Maksājumus apliecinoši dokumenti sprieduma labprātīgas izpildes termiņā iesniedzami Tukuma rajona tiesas kancelejā, pretējā gadījumā tiesa nodos spriedumu par tiesas izdevumu piedziņu piespiedu izpildei zvērinātam tiesu izpildītājam.

Spriedumu /pers. B/ var pārsūdzēt 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas 2017.gada 8.marta Zemgales apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Tukuma rajona tiesā.

/pers. C/ nav tiesīgs aizmugurisku spriedumu pārsūdzēt apelācijas kārtībā, bet ir tiesīgs 20 dienu laikā no aizmuguriska sprieduma nosūtīšanas dienas iesniegt tiesai, kura taisījusi aizmugurisku spriedumu, pieteikumu par tiesvedības atjaunošanu un lietas izskatīšanu no jauna.

Tiesnesis A.Vancāne